

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
23 У. 10974/20 (2015)
01.12.2020. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Братислава Ђокића и Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Даницом Лекић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из Белог Поља, ул. Белопољска бр. 66, правног следбеника пок. Б.Б., бившег из ..., чији је пуномоћник Миросав Рајковић, адвокат из Уба, ул. Вука Караџића бр. 8/5, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско – правне послове, ради поништаја решења бр. 465-02-128/2015-07 од 31.03.2015. године, уз учешће заинтересованог лица ЈП “Путеви Србије”, Булевар краља Александра бр. 282, у извршењу одлуке Уставног суд Уж. 5467/17 од 21.05.2020. године, у правној ствари експропријације, по одржаној усменој јавној расправи, у нејавној седници одржаној дана 01.12.2020. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско – правне послове, бр. 465-02-128/2015-07 од 31.03.2015. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужено Министарство финансија Републике Србије, Сектор за имовинско – правне послове, да тужиљи А.А. из ..., ул. ... бр. ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 54.850,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Управног суда број 9 У. 5889/15 од 09.05.2017. године, у ставу првом диспозитива одбијена је тужба сада пок. А.А., поднета ради поништаја решења туженог органа бр. 465-02-128/2015-07 од 31.03.2015. године. Наведеним решењем

одбијена је, као неоснована, жалба именованог изјављена против решења Одељења за имовинско - правне и стамбене послове Управе Градске општине Обреновац II-01 број 465-235/2012 од 04.02.2015. године. Наведеним првостепеним решењем, усвојен је предлог корисника експропријације Јавног предузећа "Путеви Србије" од 17.01.2012. године, за експропријацију непокретности за које је утврђен јавни интерес решењем Владе Републике Србије 05 број 465-843/2011 од 10.02.2011. године, те се експропришу у корист Републике Србије, корисника Јавног предузећа "Путеви Србије" непокретности ближе означене у ставу првом диспозитива тог решења. Истим решењем обавезан је корисник експропријације да ранијим власницима исплати накнаду за експроприсане непокретности у новцу и да у року од 15 дана од дана правоснажности решења о експропријацији, овом органу поднесе писмену понуду о висини накнаде за експроприсану непокретност. Ранији власници су обавезани да експроприсане непокретности, предају у државину кориснику експропријације у року од 15 дана од дана закључења споразума о накнади, односно од дана правоснажности одлуке о накнади. На основу тог решења, а по његовој правоснажности, извршиће се укњижба стеченог права. Ставом другим диспозитива наведене пресуде, одбијен је захтев тужиоца, за накнаду трошкова управног спора.

Против наведене пресуде, сада пок. Б.Б. из ..., је изјавио Уставном суду уставну жалбу.

Одлуком Уставног суда Уж. 5467/17 од 21.05.2020. године, у тачки 1. диспозитива, усвојена је уставна жалба Б.Б. и утврђено да је пресудом Управног суда У. 5889/15 од 09.05.2017. године, повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење, из члана 32. став 1. Устава Републике Србије. Тачком 2. диспозитива, утврђено је да се поништава пресуда Управног суда У. 5889/15 од 09.05.2015. године и одређује да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе изјављеној против решења бр. 465-02-128/2015-07 од 31.03.2015. године.

Према образложењу одлуке Уставног суда, одлучна чињеница за одлучивање у предметној управној ствари је да су спорне непокретности у време одлучивања првостепеног органа о предлогу за експропријацију, биле уписане на пок. В.В., као и да је именовано лице располагало наведеним непокретностима уговором о доживотном издржавању, због чега је обустављен поступак расправљања заоставштине. Упркос томе, првостепени орган је као раније власнике означио законске наследнике пок. В.В., а према решењу од наслеђивању из 2012. године, са образложењем да је подносилац уставне жалбе на рочишту за расправљање заоставштине изјавио да се неће користити правима из наведеног уговора о доживотном издржавању. Имајући у виду све наведено, по оцени Уставног суда, другостепени орган је требало да поништи побијано решење о експропријацији и врати предмет првостепеном органу на поновно одлучивање, или да у свом решењу као власника експроприсане непокретности означи лице које је у време одлучивања о жалби било уписано у катастар непокретности као носилац права на спорним непокретностима. Код чињенице да другостепени орган није поступио на један од наведених начина – налазећи да је за одлучивање у овој управној ствари од значаја решење Другог основног суда у Београду, Судска јединица У Обреновцу III -11 О1466/11 од 27.08.2012. године, а не чињеница уписа у катастар непокретности,

Уставни суд је оценио да је Управни суд, прихватањем тог становишта пропустио да спроведе делотворну контролу законитости побијаног управног акта, што је имало за последицу уставноправно неприхватљив закључак да су ранији власници експроприсаних непокретности лица која су решењем од 27.08.2012. године, одређена за законске наследнике сада пок. В.В.. По оцени Уставног суда, доносилац оспореног акта је произвољном применом процесног права оценио да није од утицаја на другачије одлучивање доказ прибављен након доношења решења првостепеног органа, а у току поступка по жалби.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је поништена пресуда Управног суда 9 У. 5889/15 од 09.05.2017. године, Управни суд је у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09) поново оценио наводе тужбе, одговор на тужбу, те списка предмета и речи са одржаних расправа (и у предмету У. 5889/15) па је нашао да је тужба основана.

Наиме, према одредби чл. 166. ст. 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Одредбом чл. 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом чл. 104. ст. 1. Закона о Уставном суду (“Сл. гласник РС”, бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом чл. 89. ст. 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба сада пок. Б.Б., изјављена против решења Одељења за имовинско - правне и стамбене послове Управе Градске општине Обреновац II-01 број 465-235/2012 од 04.02.2015. године. Наведеним првостепеним решењем, усвојен је предлог корисника експропријације Јавног предузећа “Путеви Србије” од 17.01.2012. године, за експропријацију непокретности за које је утврђен јавни интерес решењем Владе Републике Србије 05 број 465-843/2011 од 10.02.2011. године, те се експропришу у корист Републике Србије, корисника Јавног предузећа “Путеви Србије” непокретности ближе означене у ставу првом диспозитива тог решења. Истим решењем обавезан је корисник експропријације да ранијим власницима исплати накнаду за експроприсане непокретности у новцу и да у року од 15 дана од дана правоснажности решења о експропријацији, овом органу поднесе писмену понуду о висини накнаде за експроприсану непокретност. Ранији власници су

обавезани да експроприсане непокретности, предају у државину кориснику експропријације у року од 15 дана од дана закључења споразума о накнади, односно од дана правоснажности одлуке о накнади. На основу тог решења, а по његовој правоснажности, извршиће се укњижба стеченог права. Ставом другим диспозитива наведене пресуде, одбијен је захтев тужиоца, за накнаду тришкова управног спора.

Подноском примљеним у суд дана 28.07.2020. године, А.А., је обавестила суд да је на основу правноснажног решења о наслеђивању УПП. 371/19 О бр. 408/19 од 16.07.2019. године, оглашена за јединог наследника сада пок. Б.Б., бив. из, те да ступа на његово место у предметном управном спору.

Наиме, тужбом поднетом Управном суду дана 14.04.2015. године, правни претходник тужиље, сада пок. Б.Б., бив. Из ... је оспорио законитост решења туженог органа због погрешне примене закона. Указао је да се према Закону о основама својинско правних односа право својине на непокретности стиче уписом у јавну књигу или на други одговарајући начин. Даље је навео да је уз жалбу доставио решење Службе за катастар непокретности Обреновац, којим је уписан као искључиви власник са уделом 1/1 на спорним непокретностима. Међутим, тужени орган је оценио да поменуто решење о упису права својине нема значај, јер је упис извршен на лични захтев, а том приликом није приложено оставинско решење надлежног суда. Поводом овог навода туженог органа, правни претходник тужиље је истакао да се упис права својине у јавне књиге врши на основу захтева који подноси странка, уз који је дужна да приложи доказе прописане законом. Стога, указао је да је позивање другостепеног органа на правоснажно решење о наслеђивању, неодрживо. Такође је навео да је упис у катастар могао бити оспораван од стране заинтересованих лица, али да они то нису учинили, из чега произлази да су сагласни да је правни претходник тужиље искључиви власник спорних непокретности. У тужби је даље истакао да другостепени орган циљано навео да је у истом поступку и у истом предмету донето и решење о обустављању поступка расправљања заоставштине због постојања уговора о доживотном издржавању, као и друго решење којим је расправљена заоставштина. Међутим, како се по Закону о ванпарничном поступку једном решена заоставштина не може поново расправљати, већ се евентуално заинтересована лица могу обратити тужбом у парничном поступку, то је указао да је Други основни суд у Београду повредио одредбе Закона о ванпарничном поступку када је поново дозволио расправљање већ расправљене заоставштине. У конкретном случају, управни органи су били дужни да поступају по одредбама Закона о експропријацији и Закона о основама својинско правних односа, а не да себи дају слободу да они одлучују о томе шта је правично. Нагласио и да решењем о експропријацији нису утврђене катастарске парцеле, већ да се даје право кориснику да сам својим актом врши експропријацију на катастарским парцелама у оквиру катастарске општине по његовом нахођењу, што је недопустиво. Предложио је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати туженом на поновно одлучивање, као и да се обавеже тужени да тужиоцу надокнади трошкове за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, те трошкове на име судских такси, по Таксној тарифи.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из

образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу, одбије.

Јавно предузеће “Путеви Србије” као заинтересовано лице до дана одржавања усмене расправе није суду доставило одговор на тужбу.

Управни суд је, одржао усмену јавну расправу, у присуству пуномоћника тужиле, а у одсуству уредно позваних туженог органа и заинтересованог лица, у складу са одредбом члана 38. став 1. Закона о управним споровима (“ Службени гласник РС” бр.111/09).

У речи на усменој расправи, пуномоћник тужиле је предложио да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Трошкове је тражио са састав тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 16.500,00 динара, трошкове приступа пуномоћника на два одржана рочишта у износу од по 18.000,00 динара, трошкове на име састава уставне жалбе у износу од 90.000,00 динара, као трошкове на име такси у износу од 4.110,00 динара.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је овде заинтересовано лице поднело првостепеном органу предлог за експропријацију земљишта и објеката на земљишту који могу бити предмет експропријације, односно административног преноса непокретности, у сврху изградње инфраструктурног коридора на траси Аутопута Е 763 Београд – Јужни јадран, деоница Обреновац – Уб, за које је утврђен јавни интерес решењем Владе Републике Србије. Уз предлог је доставио извод из листа непокретности број ... К.О. ..., копију плана за предметне катастарске парцеле, извод из главног пројекта Аутопута Е 763 Београд – Љиг – Пожега и Уредбу о утврђивању просторног плана подручја посебне намене инфраструктурног коридора Београд – Јужни јадран, деоница Београд – Пожега, те потврду Министарства финансија и привреде од 01.02.2013. године, да су Законом о буџету Републике Србије за 2013. годину за наведене намене обезбеђена средства. Пред првостепеним органом је одржана расправа на којој је саслушан ванкњижни сувласник непокретности, као и законски заступник осталих сувласника, што је у складу са одредбом члана 29. Закона о експропријацији, који су том приликом изјавили да се не противе предлогу за експропријацију непокретности. Стога је на основу утврђеног чињеничног стања и изведених доказа, применом одредаба Закона о експропријацији првостепени орган усвојио предлог корисника за експропријацију непокретности за коју је утврђен јавни интерес, налазећи да су уз предлог за експропријацију приложени докази прописани одредбама члана 27. и 28. Закона о експропријацији, при чему му је утврђена обавеза да у остављеном року поднесе писмену понуду о висини накнаде за експроприсану непокретност, а ранији власници обавезани да предметне непокретности предају у државину кориснику експропријације. Решавајући у поступку по жалби, тужени орган је увидом у списе предмета утврдио да је правни претходник тужиле дана 12.02.2007. године, закључио са својим оцем В.В. уговор о доживотном издржавању, који је оверен у Општинском суду у Обреновцу дана 13.02.2007. године, под бројем Р III 141/07, а на основу кога је сада пок. В.В., оставља жалиоцу сву своју покретну и непокретну имовину. Такође је утврђено да је Други основни суд у Београду, Судска јединица у Обреновцу дана 29.09.2010. године, донео решење III-9 О. бр. 2590/10, којим је обустављен поступак расправљања заоставштине, с обзиром на то да је оставилац целокупном својом имовином

располагао за живота наведеним уговором о доживотном издржавању. Међутим, како је на рочишту оставинске расправе жалилац изјавио да не жели да се користи правима из наведеног уговора, Други основни суд у Београду, Судска јединица у Обреновцу је донео решење III -11 О. бр. 1466/11, којим су за наследнике на заоставштини пок. В.В. оглашени жалилац (правни претходник тужиље), мал. Г.Г. и мал. Д.Д. и наведено решење је постало правноснажно дана 10.04.2014. године. С обиром на изнето, тужени је закључио да је одлука првостепеног органа правилна и на закону заснована. Чињеница што је жалилац издејствовао у Служби за катастар непокретности упис права својине у своју корист није по оцени туженог била од значаја за доношење другачије одлуке, с обзиром на то да је упис извршен на лични захтев жалиоца, који том приликом није доставио правноснажно решење надлежног суда.

Из наведене одлуке Уставног суда произлази да у предметној управној ствари није правилно утврђена одлучна чињеница - да су спорне непокретности у време одлучивања првостепеног органа о предлогу за експропријацију биле уписане на пок. В.В., као и да је именовано лице наведеним непокретностима располагало уговором о доживотном издржавању, због чега је обустављен поступак расправљања заоставштине. Имајући у виду наведено, тужени орган је погрешно закључио да је за одлучивање у овој управној ствари од значаја решење Другог основног суда у Београду, Судска јединица У Обреновцу III -11 О1466/11 од 27.08.2012. године, а не чињеница уписа у катастар непокретности, који доказ је прибављен након доношења ожалбеног решења, али у току поступка по жалби, са којих разлога је Управни суд одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, применом одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), с тим што ће тужени у извршењу ове пресуде, у смислу одредбе члана 69. став 2. истог Закона донети нову одлуку о жалби тужиоца сагласно израженом схватању суда.

Одлучујући о захтеву тужиље за накнаду трошкова управног спора, суд је имајући у виду успех у спору, досудио тужиљи трошкове за састав тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара, трошкове на име приступа пуномоћника из реда адвоката на две одржане расправе у износу од по 18.000,00 динара (прва расправа одржана дана 09.05.2017. године у предмету У. 5889/15), трошкове судских такси за тужбу и пресуду у предмету У. 5889/15, у износу од 1.370,00 динара, као и трошкове судске таксе на пресуду у износу од 980,00 динара, укупно у износу од 54.850,00 динара, у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Сл. гласник РС", бр. 121/12 ... 99/20), па је одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, применом одредби чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС", бр. 72/11 ... 18/20), које се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Тужиоцу нису признати трошкови преко досуђеног, а до траженог износа имајући у виду да исти нису били опредељени у складу са важећом таксеном тарифом, као ни трошкови на име састава уставне жалбе, будући да нису испуњени услови прописани тарифним бројем 45. наведене Тарифе, јер није у питању правни лек – ванредно правно средство које је прописано Законом о управним споровима, већ се накнада евентуалних трошкова за састав уставне жалбе остварује у поступку пред Уставним судом у смислу тарифног броја 57. Тарифе.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 01.12.2020. године, 23 У 10974/20 (2015)

Записничар
Даница Лекић,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправака
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ